

1

Maminka chtěla abych se učila psát na stroji ale připadalo mi to strašně těžké a ze stroje jsem měla trochu strach. Dělal takový rámus. Prosila jsem ji abych místo toho směla pracovat v obchodě u Landryho. Po-třebovali pokladní a tak mne hned přijali. Maminka byla zklamaná protože myslela že psát na stroji je něco lepšího než být u pokladny ale nemohla jsem si pomoci psaní na stroji mi připadalo tak těžké a bála jsem se toho rámusu. Určitě bych to všechno popletla.

První den co jsem pracovala u Landryho povídala jsem mamince o panu Williamsovi. Prodával hedvábí u pultu blízko mne. U hedvábí pracovali samí muži a připadalo mi to směšné když všude jinde byly skoro jen samé dívky. U hedvábí bylo hodně starších mužů ale pan Williams nebyl tak starý. Myslím že mu bylo třicet pět let a mně bylo osmnáct. Povídal mi že jeho tatínek pracoval také u Landryho ale byl u Landryho v Londýně a tam jim říkali soukeníci a to mi bylo k smíchu.

Tak jsem povídala mamince jak pan Williams se mnou hovořil. Když mi dával úctenky tak mi neříkal abych si pospíšila ale ptal se mne jestli se mi ta práce líbí a řekla jsem ano líbí se mi jenže se bojím abych něco nepopletla. Potom chtěla maminka vědět jestli je hezký a jestli má knír a řekla jsem že ano a maminka byla spokojená a řekla mi abych si ho předcházela a byla k němu milá. A když jsem šla příští den do práce přibalila mi k obědu dva pomeranče a řekla mi abych jeden nabídla panu Williamsovi. Jenže ten den jsme se

skoro vůbec nedostali k rozhovoru a tak jsem přinesla ten druhý pomeranč domů ale maminka řekla že to nevadí.

Ale na druhý den se pan Williams zastavil u pokladny a zase si se mnou povídal. Řekl mi že mám hezký límeček. U Landryho jsme musely nosit černé šaty s bílým límečkem. Řekla jsem že ten jsem si sama uháčkovala a obroubila. Nato mi řekl že prý to moc hezky umím. Styděla jsem se protože jsem cítila jak jsem se začervenala a jak mi hoří tváře. Vtom přišel zákazník a pan Williams odešel. Ale když všichni zákazníci odešli tak se vrátil a zase jsme si povíдали. Říkal jak hrozné věci provádějí Španělé našim vojákům na Kubě ale že my jim taky něco ukážeme a ptal se mne jestli jsem slyšela jak se v poslední době zpívá *Yankee Doodle*. Řekla jsem ne a tak mi to pan Williams zazpíval docela tiše takže jsem to mohla slyšet jen já. Řekl mi že se chtěl dát taky na vojnu ale že už je vlastně skoro po válce.

Když odešel Fanny Bensonová která pracovala se mnou v oddělení se dala do smíchu a říkala že pan Williams je má láska ale řekla jsem jí že na lásku jsem ještě moc mladá ale že se mi pan Williams líbí. Řekla jsem jí že je můj ideál protože je tak hezký a milý a protože mu to tak sluší v černém kabátě a proužkovaných kalhotách. Fanny se smála a řekla že jsem romantická a já jí řekla že nejsem romantická ale že je hezké když má člověk ideály.

Příští den mi dala maminka s sebou několik koláčků které sama pekla a řekla mi abych jeden nabídla panu Williamsovi. Tak když jsem rozbalila balíček s obědem u stolu kde jsme seděly my děvčata vzala jsem jeden koláček a šla jsem k panu Williamsovi a zeptala jsem se ho jestli nechce ochutnat že je pekla maminka a on řekl ano. Potom jsem rychle utekla k naše-

mu stolu protože jsem si najednou uvědomila že jsem byla smělá a dostala jsem strach.

Připadá mi to teď zvláštní když si vzpomínám že mě taková maličkost vylekala zvláště když si vzpomínám jak jsem se skoro vůbec nebála když Danny šel na elektrické křeslo. Tehdy jsem nic nechápala. Snad ani teď nic nevím. Je toho tolik nepochopitelného po celých těch třicet let od chvíle kdy jsem dala Frankovi koláček ze svého balíčku až do nynějška kdy Danny umřel na elektrickém křesle.

Potom mi pan Williams začal posílat s pokladními bločky cukrová srdíčka. Myslela jsem si že je to od něj směšné a že to není tak úplně správné protože na nich byly různé nápisy jako *Můj miláček* a *Z lásky*. Ale vždy jsem je trochu ocucala až nápis zmizel a pak jsem je položila před sebe na stůl aby viděl že tam nápis už není a že byl příliš smělý.

Jednou když jsme odcházeli od Landryho pan Williams mne dohonil a zeptal se jestli mě může doprovodit k nadzemce a já řekla ano. Potom se mne ptal jestli k nám může někdy přijít na návštěvu. Řekla jsem že se zeptám maminky. Zeptala jsem se tedy a maminka řekla to se rozumí a že to není snad ani tak špatné být pokladní protože některé děvče udělá někdy větší štěstí v krámě než v kanceláři.

Řekla jsem panu Williamsovi že k nám může přijít ve středu na večeri. Povídala jsem to Fanny Bensonové ale litovala jsem že jsem jí to řekla protože si ze mne celý den utahovala a dělala si ze mne legraci.

Ve středu jsem odešla z obchodu o něco dřív a maminka mi řekla abych si vzala ty modré šaty. Měly nabírané rukávy a kolem krku růžičky. Byly to mé šaty do zábavy jenže jsem skoro nikam nechodila protože jsem znala jen málo lidí.

Maminka udělala moc dobrou večeři a já jsem sama udělala paštiku protože říkala že ji dělám líp než ona a pak taky že bude hezké když potom panu Williamsovi řekne že jsem ji dělala já. A Jamey udělal zmrzlinu. Ale večeřel dřív než my protože jsme se báli že by mohl být u stolu prostořeký bylo mu teprve třináct let. Těsně předtím než přišel pan Williams jsem si natočila vlasy abych byla hezky učesaná a poprosila jsem tatínka aby si při večeři nesundával sako.

Pan Williams přišel s kyticí – koupil ji v květinářství – květiny uprostřed stolu vypadaly hezky a bylo to jako u nóbl lidí. Večeře byla dobrá a panu Williamsovi chutnalo všechno až na kapustu. Maminku to moc mrzelo ale pak když jsem jí pomáhala v kuchyni se zmrzlinou tak jsem jí řekla že ostatního jedl tolik že to skutečně nevadilo. Maminka mu řekla že paštiku jsem dělala já a pan Williams říkal že je překvapen – vlastně že žasne jelikož mluvil vždycky tak vybraně – protože dnes se dívky o kuchyni nestarají že je to ostuda protože co se stane z domácnosti když všechny dívky budou chodit do práce a budou si myslet že mohou zanedbávat kuchařské umění. Byl rád že vidí aspoň jednu dívku která ví že zaměstnání je jen na čas kdežto domov navždy. Potom řekl to je sféra ženy a každá žena má hledět aby ona i její sféra byly co nejvábnější. Myslela jsem si že pan Williams mluví jako kniha a maminka přikyvovala všemu co řekl takže jsem viděla že i jí se to líbilo. Tatínek mnoho nemluvil a myslím že mu nebylo volně protože měl na sobě kabát. Jednou řekl zdá se že chtějí udělat Roosevelta guvernérem a pan Williams řekl ano vypadá to tak a maminka řekla proboha nezačínajte s politikou. Politika ji vůbec nebaví a byla ráda že mne také ne a co tomu říká pan Williams že četla nedávno o tom jak někde na západě ženy chodí k volbám

jaké jsou to novoty že jí zaplať pánbu stačí její šití pečení a vaření.

Maminka povídala panu Williamsovi jak jí vždycky pomáhám při mytí nádobí ale že dnes večer samozřejmě nemusím a tak jsem šla s panem Williamsem vedle do salonu zatímco maminka uklízela ze stolu. Zahraj něco panu Williamsovi řekla maminka jistě si tě rád poslechne. A pan Williams řekl ano velmi rád si to poslechnu a já jsem cítila že se červenám ale on řekl abych se nestyděla že tomu nerozumí a jestli udělám chybu tak na to nepřijde ale že má hudbu přesto velmi rád. Tak maminka odešla do kuchyně a já jsem hrála *Modlitbu panny*. Pan Williams seděl velmi tiše a když jsem skončila zeptal se mě jestli umím ještě něco. Řekla jsem ano a hrála jsem *Srdce a květy* a on vstal a obrátil mi listy. Stál tak blízko že jsem se ho mohla dotknout. Ještě nikdy tak blízko mne nestál. Když jsem byla uprostřed shodil rukou zelenou hedvábnou dečku kterou jsme měli na pianě a ptal se mne kdo ji vyšival. Řekla jsem mu že já a on řekl že je moc hezká a já řekla ano velice se mi na ní líbí ty růže a ukázala jsem mu všechny ty hedvábné kuličky které jsem přišila a on řekl že jsem velmi talentovaná dívka. Potom jsem dečku dala zase na piano a postavila jsem na ni fotografii tety Kate v červeném plyšovém rámečku aby zase nepadla jenže když jsem opět hrála tak to tak divně na pianě řinčelo a dala jsem ji tedy zase pryč. Když jsem to konečně dohrála ptal se mne pan Williams jestli umím ještě něco a řekla jsem ano. Nechávala jsem to nakonec protože to bylo nejtěžší a znělo to tak báječně protože to mělo moc akordů. Byl to *Básník a sedlák* a zahrála jsem to celé jen se dvěma chybami a bylo to nejlíp co jsem to kdy hrála protože jsem chtěla aby se to panu Williamsovi líbilo. Byla jsem přesvědčena že je můj

ideál protože se mi tolik líbil a byl tak milý a dovedl tak hezky povídat. Byla jsem šťastná když stál tak blízko mne. Kromě několika lehčích kousků jsem už nic víc neznala a *Večerní hvězdu* jsem po *Básníku a sedlákovi* hrát nechtěla. Tak jsem vstala od piana a sedla jsem si na pohovku a pan Williams přišel a sedl si vedle mne a zase jsem se začervenala a bylo mi horko ale pan Williams se na mne laskavě usmíval. Poprosil mě abych mu pověděla něco o sobě a tak jsem mu vykládala že žijeme pořád ve stejné ulici a že to tady docela ujde ale že maminka si stále stěžuje protože nadzemka ve Třetí avenue dělá velký rámus ale máme to blízko do Central Parku a tak se mi tu líbí. Potom se mě pan Williams zeptal jestli bych s ním v neděli nechtěla jít do Central Parku že tam budeme jezdit na loďce a řekla jsem mu že bych byla ráda kdyby mi to maminka dovolila. Tak jsme si ještě trochu povídali a vypravovala jsem mu jak jsem chodila do školy že jsem neměla žádné zvláštní vysvědčení ačkoliv jsem nikdy neopakovala že jsem byla vždycky tichá a ostatní děti že mě zlobily ale nemohla jsem za to že jsem se hned všeho polekala. Pan Williams řekl že potřebuji někoho kdo by mě chránil a řekla jsem ano a myslela jsem si ano někoho takového jako je pan Williams protože je mnohem starší a u hedvábí získal mnoho zkušeností a taky že je tak velký. Povídal jsem mu potom že když jsem vychodila školu tak jsem zůstala doma a jenom jsem pomáhala mamince v domácnosti a že umím proto tak dobře šít a vařit poněvadž maminka byla na všechno pedant a musela jsem dělat všechno pořádně. A pak jsem mu říkala jak se maminka bála že se s nikým neseznámím když s ní budu pořád doma jak jsme o tom hovořovaly a ona myslela že bude nejlepší když půjdu někam do kanceláře a tak jsem přišla k Landrymu.

Najednou mě pan Williams vzal za ruku a říkal vy máte tak hezkou malou ručku slečno Knightová. A věděla jsem že se zase červenám a že mi tváře hoří. A takové rozkošné vlasy nejsou ani příliš hnědé ani příliš blond a taky máte krásné oči. Mám rád modré oči. Bylo mi hrozně že říká takové věci a řekla jsem mu že myslím že by to neměl dělat. Ale řekl mi proč ne protože byl přesvědčen že květům se člověk má obdivovat. Nechápal jsem co tím myslel a on se smál a vysvětlil mi že myslel to že máme říkat hezké věci lidem dokud žijí a ne až když zemřou a tak jsem se smála taky ale nelíbilo se mi že mluví o smrti když mi bylo tak dobře.

Pan Williams mě stále držel za ruku až se mi začala potit a to mi bylo nepříjemné ale nevěděla jsem jak ji mám odtáhnout. Potom si položil mou ruku na hrud' a zeptal se může-li mi říkat Mary a řekla jsem ano můžete. Potom mi řekl že mu musím říkat Franku. Ale řekla jsem to ne to nejde protože byl o tolik starší a dokonalejší. Smál se a řekl abych to zkusila. Pokoušela jsem se tedy říkat mu Franku ale každou chvíli jsem se spletla a většinou jsem mu říkala pane Williamsi. Potom bylo deset hodin maminka přišla do salonu a pan Williams řekl že myslí že už je čas aby šel. Řekl všem dobrou noc a řekl že strávil krásný večer a stiskl mi ruku.

Tu noc jsem skoro oka nezamhouřila. Pan Williams byl má první láska protože kluci v ulici byli hrubí a jen si ze mě utahovali. Byla jsem hrozně rozčilená a pořád jsem si představovala jak se na něj budu zítra celý den v obchodě dívat a byla to kouzelná představa. Viděla jsem ho jak prodává hedvábí nějaké elegantní dámě a já se zatím na něj dívám a myslím si ach paní včera mě nazýval Mary. A připadalo mi to tak báječné jako bych vedla dvojí život.

Když jsem byla druhý den v obchodě vypravovala jsem to Fanny Bensonové ale ta se jen chichotala a cítila jsem že všechno kazí. Když pan Williams přišel k pokladně s blokem byl s ním zákazník a já jsem dělala jako že nic ale pan Williams se podíval na mne a já na něj a věděli jsme co je mezi námi. Ale Fanny mě pod stolem kopla a skoro jsem se rozesmála tím se to všechno zkazilo. Bylo to hrozně vzrušující. Cítila jsem že se děje něco důležitého a že to není ještě u konce. Celý den jsem měla takovou radost a byla jsem veselá jako bych byla ta nejšťastnější dívka na světě a to jsem si přece snad ani nezasloužila. A tak když jsem přišla večer domů řekla jsem si že si to musím aspoň trochu zasloužit a rozhodla jsem se že si dám na sukni novou lemovku. Bylo mi tak protivné párat tu starou špinavou lemovku ucouranou z ulice ale teď když mne má pan Williams rád musím chodit čistá a řekla jsem si že si od nynějška budu dávat pozor a nebudu už sukni tak courat.

2

Pan Williams přišel tak jak slíbil v neděli odpoledne a šli jsme do Central Parku. Bylo horko a tak se mi nechtělo jít ke zvířatům ale pan Williams mi koupil knížku s obrázky všech zvířat a napsal na obálku Mary na věčnou upomínku z lásky. A přestože to psal tužkou vystínoval písmena tak krásně jako by to byl psal perem. Když Danny umřel na elektrickém křesle a já jsem uklízela půdu protože jsem se musela stěhovat našla jsem knížku s obrázky všech zvířat.

Veslovali jsme také na jezeře ale trochu jsem se bála a na jednom místě u břehu jsme viděli kachnu jak

sedí na hnízdě a pan Williams se mne ptal jestli bych jednou také chtěla mít své hnízdečko a já jsem se celá zapálila. Veslovali jsme chvíli a potom pan Williams pustil vesla do vody a řekl ach Mary jste dnes tak rozkošná. Chtěla jsem mu povědět že si myslím že je báječný ale nevěděla jsem jak to říct.

Pomyslela jsem si že přijdeme pozdě k večeři ale pan Williams řekl ne ještě se musíme trochu projít v parku než půjdeme domů. A tak jsme se velmi pomalu procházeli a on si položil mou ruku na svou a hladil mi prsty které mi vykukovaly z polovičních rukavic a měl tak pevnou ruku a bylo tak hezké se o ni opřít že jsem si najednou dodala odvahy a řekla jsem mu že má silnou paži. Byla jsem ráda že jsem to řekla protože ho to potěšilo a řekl mi že mě má rád protože jsem tak plachá a nesmělá a já jsem si myslela jaký on je gentleman poněvadž kluci z naší ulice mi říkali vyplašená kočka. Chtěla jsem aby někdo z nich byl venku když jsem se vedla s panem Williamsem domů aby mě viděli protože byl tak báječný.

Ano Mary řekl pan Williams silní muži mají povinnost ochraňovat plaché nesmělé dívky a můžete se na mne vždycky spolehnout.

A opravdu když jsme šli po schodech stáli tam dva kluci z našeho domu a jak jen byli ubozí a směšně oblečení vedle pana Williamse který měl na sobě sváteční šaty. Byla jsem tak šťastná a pyšná.

Měli jsme studenou večeři protože byla neděle a pan Williams mi potom řekl abych ho nechala o samotě s maminkou protože mají spolu tajemství. A tak jsem sklidila ze stolu a umyla jsem nádobí a maminka s panem Williamsem mluvila zatím v salonu o svém tajemství. Potom přišli oba za mnou do kuchyně usmívali se a zdálo se že mají radost.